

Regler. Den ærede Ordfører paaberaabte sig, at Gager og Pensioner hørte til samme Kategorie, at begge vare opførte i Finantsloven, og naar man ved en udtryffeligg Indstilling og dennes Vedtagelse billigede en Overskridelse af Gage-loven, saa maatte man ogsaa ved en Indstil-ling efterbevilge og billige en Overskridelse af Pensionscontoen, men her er, troer jeg, sam- menblandet to aldeles forskjelligte Forhold. Gagecontoen er i Finantsloven aldeles bestemt opført. Der kan ikke udenfra komme noget Netskrav paa Udbetaling af en Gage, som ikke med det fulde Beløb staaer i Finantsloven. Der kan ikke komme Noget og melde sig med Krav paa en Gage, som ikke staaer i Finants- loven; thi ved Finantslovens Opgjørelse kjen- der man alle Gager og er ikke berettiget til at udbetale Noget, som man ikke har faaet bevil- get, men idet man forelægger Finantsloven, veed man vel, at der skal udbetales Pensioner, men man veed ikke, hvormange Pensioner der skal udbetales, og hvor stor hver enkelt Pension skal være ifølge den Pensionsberettigedes Tjeneste- tid og øvrige Omstændigheder. Nu kommer Vir- ligheden, og ligesom det ved Capitelstarten viser sig, at Capitelstarten bliver saa og saa meget høiere end beregnet, saaledes viser nu Virke- ligheden, at saamange flere Embedsmænd af- skeediges eller døe, saa at deres Efterladte skulle have Pension, og at disse Embedsmænd have haft høiere Gagebeløb og længere Tjenestetid, saa at der efter Pensionslovens Bydende skal udredes saa og saa meget Mere end bevilget i Pension, og naar man nu ikke kræver en Be- villing ved Udbetalinger, der blive forhøiede paa Grund af Capitelstarten, saa synes det mig, at man heller ikke kan kræve en Billigelse ved Udgifter, der ere forhøiede over Calculen paa Grund af Pensionslovens Regler. Jeg kan

saameget mindre ganske forstaae, hvorledes det ærede Fleertal og navnlig den ærede Ordfører kan komme til det Resultat, at her behøves en særlig Indstilling og Billigelse, som den ærede Ordfører har udtalt sig for og iforgaars faaet Thingets Billigelse for den Mening, at Udbe- talingen af Beløb, som ikke ere opførte i Fi- nantsloven, men som ifølge særlige Gagelove hvile som en Forpligtelse paa Staten, ikke bag- efter behøver nogen Billigelse. Ganske paa samme Maade forekommer det mig, at naar der i Finantsloven ikke er opført det fulde Beløb til at afholde en Udgift, der skal afhol- des og hviler paa Staten som en Forpligtelse ifølge Pensionsloven, saa behøves der her heller ingen Billigelse af, at Udbetalingen ligesuldt er skeet. Altsaa, jeg samler det, jeg har sagt, deri: der er Spørgsmaal om en Over- skridelse af en calculeret Udgift, ikke af en be- stemt Udgift, en Overskridelse, som er afhængig af fuldkomment faste Regler, ikke af et admi- nistrativt Skøn, og i dette Tilfælde troer jeg ikke, at nogen efterfølgende Billigelse behøves, og at nogen Indstilling bør skee af Stats- revisionen. Hvad der gjælder om Pen- sioner, gjælder ogsaa om den særegne Udgift ved Theatret, som kaldes Fen eller Spillepræmie. Der er en fast, fra tidligere Dage med Lovskraft modtaget Regel, en konge- lig Resolution, som Rigsdagen altid i Finants- loven har erkjendt for gyldig, og som siger: 10 pCt. af Forestillingernes Brutto-Indtægt skal udbetales som Spillepræmie. Det er en fast Regel. Nu opføres der i Finantsloven en cal- culeret Indtægt af Forestillingerne, lad os an- tage 90,000 Rd., 10 pCt. deraf er 9000 Rd. Det viser sig imidlertid i Virkeligheden, at Forestillingerne indbringe en Indtægt af 100,000 Rd.; 10 pCt. heraf er 10,000 Rd.